

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ



วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่า กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพคนพิการที่ได้จัดให้แก่คนพิการนั้น สามารถที่จะพัฒนาการมองเห็นของตนเองของคนพิการในแง่ครอบครัว เพื่อน สถาบัน (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) และสังคมได้โดยทำให้คนพิการมีการมองเห็นเองในทุกด้านดังกล่าวดีขึ้นกว่าเดิม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการมองเห็นของตนเองของคนพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ได้ประกอบอาชีพแล้ว
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการและการสงเคราะห์คนพิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคนพิการประเภท Cripple คือ มีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ปกติ ซึ่งสุ่มมาจากคนพิการในศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ได้ประกอบอาชีพแล้ว โดยกำหนดให้สุ่มตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มร้อยละ 80 ยกเว้น กลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ได้ประกอบอาชีพแล้วใช้ประชากรทั้งหมด เนื่องจากมีจำนวนน้อยเพียง 15 คน เมื่อรวมแล้วจะได้ตัวอย่างประชากรทั้งหมด 265 คน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีแบบสอบถามรวมทั้งหมด 3 แบบ คือ แบบ Multiple Choice Rating Scale และ Open-Ended เมื่อได้สร้างแบบสอบถามแล้วได้นำไปทดลองสัมภาษณ์เพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขให้สมบูรณ์ขึ้น ต่อจากนั้นจึงนำมาใช้สอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม คือ คนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ คนพิการกลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และคนพิการกลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ซึ่งอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล (Interview Schedule) ซึ่งได้รับแบบสอบถามมาใช้วิเคราะห์จำนวน 265 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการทางสถิติดังนี้คือ

1. ใช้ตารางระยะแสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร
2. ใช้ค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการในสถานต่าง ๆ
3. ทดสอบความแตกต่างของการมองตนเองของคนพิการระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้ t - test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม
ผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 10 - 30 ปี ซึ่งกำลังอยู่ในวัยแรงงานทั้งสิ้น ภูมิลำเนาจะอยู่ในต่างจังหวัดถึงร้อยละ 80
2. สำหรับสถานภาพทางการสมรสนั้น คนพิการส่วนใหญ่จะเป็นโสด และถ้าสมรสแล้วก็จะมีปัญหาทางครอบครัว เช่น การแยกกันอยู่ หย่าร้าง หรือเป็นหม้าย

ด้านการศึกษาคนพิการส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาในภาคบังคับ คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ประถมปีที่ 4 ส่วนที่มีระดับการศึกษาที่สูงกว่านี้ก็มีจำนวนลดหลั่นเป็นลำดับไป ยิ่งระดับการศึกษาสูงขึ้นเท่าใดจำนวนของคนพิการที่จะศึกษาถึงระดับนั้นก็จะน้อยลง และจำนวนของคนพิการที่ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับเลยมีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น

ในด้านการประกอบอาชีพซึ่งคนพิการได้ทำมาก่อนที่จะพิการนั้น คนพิการในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่ได้เคยประกอบอาชีพมาแล้วซึ่งมีประมาณร้อยละ 65 อาชีพที่สำคัญคือ เกษตรกรรมและรับจ้าง ส่วนพวกที่ยังไม่เคยประกอบอาชีพเลยนั้นมีเพียง ร้อยละ 35 เท่านั้น

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับความพิการนั้น คนพิการในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่จะมีลักษณะความพิการเป็น 3 ประเภท คือ

1. ประเภทโปลิโอ
2. ประเภทแขนขาขาด
3. ประเภทอัมพาต

ซึ่งความพิการเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเกิดจากความเจ็บป่วย และอุบัติเหตุ ส่วนบุคคลที่เป็นมาแต่กำเนิดนั้นมีจำนวนน้อยมาก

และคนพิการในกลุ่มที่ศึกษานี้ประมาณร้อยละ 80 จะพิการมาแล้วมากกว่า 3 ปีขึ้นไป ส่วนผู้ที่พิการยังไม่เกินหนึ่งปีมีน้อยมาก

2. ลักษณะการมองตนเองของคนพิการ

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการมองตนเองของคนพิการ กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่ม คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ในด้านครอบครัว เพื่อน สถาบันและสังคมแล้วพอจะสรุปได้ว่า

ในค่านครอครบถ้วนนั้น คนพิการทั้ง 3 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองเพิ่มขึ้นตามลำดับ คือกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพจะมีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองอยู่ระหว่าง 2.00 - 2.99 ซึ่งถือว่า มีการมองตนเองในที่ค่อนข้างจะไม่ดี ส่วนกลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองระหว่าง 3.00 - 3.99 ซึ่งถือว่า มีการมองตนเองในระดับดี และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองมากกว่า 4.00 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีการมองตนเองในระดับดีมาก

ในค่านเพื่อนคนพิการทั้ง 3 กลุ่มก็มีลักษณะการมองตนเองเป็นไปไม่แตกต่างจากในเรื่องครอครบถ้วน คือ คนพิการจะมีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ

ส่วนทางค่านสถาบัน ซึ่งหมายถึง ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพนั้น คนพิการทั้ง 3 กลุ่ม มีการมองตนเองทางค่านนี้ไม่แตกต่างกันเลย และมีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองอยู่ระหว่าง 3.00 - 3.99 ซึ่งเป็นระดับที่ดีด้วย

ทางค่านสุดท้าย คือ การมองตนเองทางค่านสังคมนั้น กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วจะมีการมองตนเองอยู่ในระดับดีเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น อีก 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ และกลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ มีการมองตนเองในระดับค่อนข้างไม่ดีเช่นเดียวกัน

และเมื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการในค่านต่าง ๆ ดังกล่าว โดยจำแนกตามระยะเวลาของการฝึกแล้วก็พอจะสรุปได้ว่าระยะเวลาของการฝึกอาชีพมีความสำคัญต่อการมองตนเองของคนพิการ กล่าวคือ ถ้ายังมีระยะเวลาของการฝึกนานเท่าใด คนพิการก็จะสามารถพัฒนาการมองตนเองของตนได้ดีขึ้นเท่านั้น และถ้าคนพิการนั้นสำเร็จการฝึกอาชีพและได้ประกอบอาชีพแล้วเขาก็ยังจะมีการมองตนเองดีขึ้นไปอีก

และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างของการมองตนเองของคนพิการทั้ง 3 กลุ่มก็กล่าวได้ว่า คนพิการทั้ง 3 กลุ่มมีการมองตนเองในทุก ๆ ด้าน (ครอบครัว เพื่อน สถาบันและสังคม) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงว่า เมื่อคนพิการได้ผ่านกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพจนกระทั่งได้ประกอบอาชีพแล้ว เขาจะมีการพัฒนาการมองตนเองในทุกด้านขึ้นเรื่อย ๆ

3. ความคิดเห็นของคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว เกี่ยวกับกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ

คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ต่อคนพิการ ทั้งในด้านการประกอบอาชีพและการทำให้ผู้อื่นยอมรับคุณค่าของคนพิการมากขึ้น

เมื่อได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพแล้ว คนพิการส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกมั่นใจว่าสามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ ซึ่งก็แสดงว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพสามารถช่วยสร้างเสริมคนพิการในทางกายและจิตใจได้มาก

ในค่านิยมที่ใกล้ชิดกับคนพิการนั้น เมื่อคนพิการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพแล้ว คนพิการได้พบว่าบุคคลที่ใกล้ชิดกับตัวเขาก็มีความหวังและความเชื่อมั่นว่า คนพิการสามารถที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ซึ่งก็จะทำให้คนพิการได้รับการยอมรับจากบุคคลเหล่านั้นมากขึ้น ทำให้คนพิการเกิดความภาคภูมิใจในตนเองอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับแนวโน้มของการมองตนเองของคนพิการนั้นไม่ว่าจะเป็นการมองตนเองทางด้านการครอบครัว เพื่อน สถาบัน หรือสังคมก็ตาม การมองตนเองที่ได้พัฒนาแล้วตั้งแต่เมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ นั้นจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ในปัจจุบัน มีส่วนน้อยที่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ก็เป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม

4. การมองตนเองของคนพิการกับลักษณะทางประชากร

จากการวิจัย จะเห็นได้ว่า คนพิการในกลุ่มทั้ง 3 จะมีสัดส่วนของผู้ที่มองตนเองดีและไม่ดีแตกต่างกัน กล่าวคือคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพส่วนใหญ่จะมีการมองตนเองในแง่ไม่ดี ส่วนคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ ส่วนใหญ่จะมองตนเองในแง่ดี และคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว มีถึงร้อยละ 90 ที่มีการมองตนเองในแง่ดี

และถ้าพิจารณาลักษณะประชากรของผู้ที่มองตนเองดีและไม่ดีในทั้ง 3 กลุ่มแล้ว จะพบว่า คนพิการเหล่านั้นส่วนใหญ่จะเป็นชายมีอายุไม่เกิน 30 ปี ภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด สถานภาพทางการสมรสเป็นโสด มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ส่วนมีอาชีพที่มีรายได้ไม่ประจำ อาชีพที่สำคัญ คือ เกษตรกรรม มีกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพเท่านั้นที่ส่วนใหญ่มีรายได้ประจำ คือ อาชีพรับจ้าง

5. การมองตนเองของคนพิการกับข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ

จากสัดส่วนของคนพิการที่มีการมองตนเองดีและไม่ดีในข้อที่ 4 นั้น ถ้านำมาพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพิการแล้ว จะพบว่า คนพิการที่มีการมองตนเองไม่ดีในกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพนั้นจะพิการประเภทอัมพาตและแขนขาขาด ซึ่งเกิดจากความเจ็บป่วย และอุบัติเหตุ ส่วนกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และเป็นคนพิการที่มีการมองตนเองดีนั้น ส่วนใหญ่จะพิการประเภทโปลิโอและแขนขาขาด โดยมากจะเกิดจากความเจ็บป่วย และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ซึ่งคนพิการเหล่านั้นมองตนเองในแง่ดี ส่วนใหญ่พิการประเภทแขนขาขาด ซึ่งเกิดจากความเจ็บป่วย และอุบัติเหตุ สำหรับระยะเวลาของความพิการนั้นส่วนใหญ่จะพิการมาแล้วมากกว่า 3 ปี และไม่ต่ำกว่า 1 ปี

6. ความสัมพันธ์ของการมองตนเองของคนพิการกับลักษณะทางประชากรและข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นชัดเจนว่าทั้งลักษณะทางประชากร ซึ่งมีเพศ อายุ ภูมิฐานะ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา การประกอบอาชีพ และข้อมูล เกี่ยวกับความพิการซึ่งมีลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการและระยะเวลา ของความพิการ ไม่ได้เป็นตัวกำหนดที่สำคัญของการมองตนเองแง่ดีและแง่ไม่ดีกว่าของคนพิการ แต่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพตนเองที่เป็นตัวกำหนดที่สำคัญ ของการมองตนเองแง่ดีและแง่ไม่ดีกว่าของคนพิการ

7. ความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการและการสงเคราะห์คนพิการ

ในบรรดาบุคคลทั้ง 3 อาชีพที่ทำการศึกษาคือ อาชีพรับราชการ อาชีพค้าขาย และอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคนพิการและการสงเคราะห์คนพิการดังนี้

ด้านความรู้สึกต่อคนพิการ ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกสงสาร อยากที่จะช่วยเหลือคนพิการ และเห็นว่าคนพิการควรจะได้รับความช่วยเหลือและเห็นใจจากบุคคลอื่นในสังคม แต่ในด้านการรับคนพิการเข้าทำงานนั้นมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่คิดจะรับคนพิการเข้าทำงาน

ด้านการยอมรับคนพิการในสังคมไทย คนส่วนใหญ่เห็นว่า ในปัจจุบันสังคมไทยเรายอมรับคนพิการมากขึ้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการได้รับการส่งเสริมและพัฒนาคนให้ดีขึ้นกว่าสมัยก่อน จึงทำให้สังคมยอมรับในความสามารถของคนพิการไม่น้อยไปกว่าคนทั่วไป และไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว หรือ สถาบันอื่น ๆ ในปัจจุบันก็เปิดโอกาสให้คนพิการได้แสดงความสามารถเท่าเทียมกับผู้อื่น ซึ่งก็ทำให้คนพิการมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองมากขึ้น

ด้านการสงเคราะห์คนพิการ มีคนส่วนน้อยที่มีความรู้อย่างจริงจังกับงาน การสงเคราะห์คนพิการ แต่บุคคลทั่วไปก็มองเห็นว่า การสงเคราะห์คนพิการใน

ปัจจุบันเจริญก้าวหน้ามาก มีสถาบันและหน่วยงานส่งเสริมคนพิการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้คนพิการในปัจจุบันมีโอกาสในการพัฒนาตนเองได้มาก และได้มีข้อเสนอแนะให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องของคนพิการให้มากขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. ข้อมูลซึ่งได้จากการศึกษาเอกสาร ตำราต่าง ๆ เกี่ยวกับการมองเห็นตนเองของคนพิการที่ได้เสนอไปแล้วในตอนต้นนั้น คาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักสังคมสงเคราะห์ หรือผู้ที่ต้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับคนพิการ
2. ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพคนพิการเป็นสิ่งสำคัญมากในการพัฒนาคนพิการทั้งทางสภาพร่างกายและสภาพจิตใจ ซึ่งการดำเนินงานเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพคนพิการควรจะได้รับ การสนับสนุนให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ทั้งนี้เพื่อคนพิการจะสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ไม่ต้องเป็นภาระของสังคมและประเทศชาติ
3. ในตอนหนึ่งของการวิจัยพบว่า คนพิการที่เพิ่งจะเข้ามารับการฝึกอาชีพ หรือการสงเคราะห์ใหม่ ๆ นั้น จะมองสถานสงเคราะห์ ๆ หรือศูนย์ฝึกอาชีพอย่าง ก็น่ากลัว แต่ต่อมากการมองเห็นจะลดระดับลงกว่าเดิม แต่ก็ยังอยู่ในระดับดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนพิการมีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากสถานสงเคราะห์ ๆ หรือศูนย์ฝึกอาชีพสูงมากในตอนแรก แต่เมื่อเขาได้รับความสนองตอบไม่เพียงพอ กับความต้องการแล้ว ก็จะเกิดความผิดหวังไปบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสถานสงเคราะห์หรือศูนย์ฝึกอาชีพ
4. จากความคิดเห็นของบุคคลทั่วไป ทำให้เห็นว่าควรจะมีการประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ความรู้ และกิจกรรมเกี่ยวกับคนพิการให้บุคคลภายนอกได้ทราบมากขึ้น ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้สังคมยอมรับคนพิการในฐานะเป็นบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมเช่นเดียวกับคนทั่วไป

5. การวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาเกี่ยวกับการมองตนเองของคนพิการเบื้องต้นเท่านั้น ยังมีเรื่องราวที่ควรจะศึกษาเกี่ยวกับการมองตนเองของคนพิการอีกมาก จึงจะขอเสนอการวิจัยที่ควรจะทำเพิ่มเติมจากการวิจัยครั้งนี้อีกสัก 2 เรื่อง คือ

ก. "การศึกษาเปรียบเทียบการมองคนพิการของบุคคลทั่วไปและการมองตนเองของคนพิการ" ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมองของบุคคลภายนอกที่มีต่อคนพิการด้วย แต่ทำเพียงในส่วนจำกัดเท่านั้น จึงเห็นควรที่จะต้องมีการศึกษาในรายละเอียดต่อไปอีกเพื่อที่จะได้ทราบว่า การมองตนเองของคนพิการนั้นเป็นไปในลักษณะเกี่ยวกับการที่คนอื่นมองคนพิการหรือไม่อย่างไร

ข. "การเปลี่ยนแปลงของลักษณะการมองตนเองของคนพิการภายหลังจากที่ได้เสร็จการฝึกอาชีพไปแล้ว" ในการวิจัยครั้งนี้ได้ถามถึงเรื่องแนวโน้มของการมองตนเองของคนพิการระหว่างในปัจจุบันและเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ ในตอนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งสำหรับเรื่องนี้ควรจะได้มีการศึกษาให้เห็นชัดเจนว่าเมื่อเวลาผ่านไปจะมีการเปลี่ยนแปลงในการมองตนเองหรือไม่ อย่างไร

6. ปัญหาที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ก็คือ การเก็บข้อมูล ซึ่งในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการนี้จะต้องใช้การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลเป็นสำคัญ ดังนั้น จึงทำให้การเก็บข้อมูลนั้นต้องใช้เวลามากกว่าปกติ และจะต้องใช้การสัมภาษณ์ที่ไม่ทำให้คนพิการเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย การถามคำถามจำนวนมาก ๆ จะทำให้คนพิการเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ยอมตอบคำถามได้ และก่อนที่จะสัมภาษณ์คนพิการนั้นผู้สัมภาษณ์จะต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์กับคนพิการเป็นอย่างดี มิฉะนั้นคนพิการจะไม่ยอมที่จะตอบคำถามใด ๆ เลย สำหรับผู้วิจัยก่อนที่จะไปสัมภาษณ์นั้นได้เคยไปฝึกงาน ณ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการมาระยะเวลาหนึ่งซึ่งก็ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับพวกเขาได้ แต่การสัมภาษณ์คนพิการที่สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพนั้นบางครั้งต้องใช้เวลาอธิบายกับวัตถุประสงค์ของการทำงานอยู่นานจึงจะสัมภาษณ์ได้

สิ่งที่น่าสังเกตที่สำคัญ ๆ คือ คนพิการส่วนใหญ่ก่อนที่จะให้สัมภาษณ์เขาจะต้องขอทราบถึงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ และผลประโยชน์ที่คนพิการจะได้รับเสียก่อนจึงจะยอมให้สัมภาษณ์

ดังนั้น ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะให้ทำควยความละเอียดรอบคอบเป็นอย่างยิ่งนับตั้งแต่การตั้งคำถาม ซึ่งจะต้องเข้าใจง่าย ชัดเจน และสั้น

จำนวนคำถามต้องไม่มากจนเกินไป ซึ่งจะทำให้คนพิการเกิดความเบื่อหน่าย และต้องใช้เทคนิคในการสร้างความสัมพันธ์และการสัมภาษณ์มากกว่าปกติ เนื่องจากคนพิการมักจะไม่ค่อยยอมเปิดเผยความจริง.